

HARLEQUIN®

AJALOOLINE ROMAAN

*Patusest
patusemad*

Sarja „Patune ja pühak” 1. raamat

Christine Merrill

Christine Merrill
THE GREATEST OF SINS
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Nurm
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Christine Merrill
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09279114
ISBN 978-9949-25-604-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Sam tuleb koju!

Neil lihtsatel sõnadel oli imepärane mõju. Evelyn Thorne surus käe rinnale ja tundis, kuidas süda ainuüksi Sami nimele mõeldes puperdama hakkab. Kaua ta tema naasmist oli oodanud? Ligi kuus aastat. Sam oli sõitnud Edinburghi, kui Evelyn oli alles kooliplika, ja samal päeval oli ootamine alanud.

Evelyn oli olnud kindel, et kui Sam lõpetab haridustee, tuleb ta siia tagasi. Ühel heal päeval kuuleb ta alumise korruse hallist kergeid tõttavaid samme, tervitushüüet ülemteener Jenksile ja rõõmsat pärimist Evelyni isa järele. Ta kuuleb isa vastutervitust ülevalt kabinetist trepjalami kõrvalt, sest kindlasti on isa sama elevel, et kuulda, kuidas ta eestkostevalusel on läinud.

Pärast tervituste vahetamist jätkuks elu vanaviisi. Nad istuksid koos salongis või aias. Evelyn veaks teda kaasa ballidele ja väljasõitudele, mis poleks põrmugi nii tüütud, kui seal oleks Sam, kellega rääkida ja tantsida ning keda kaitsta teiste tüdrukute ambitsioonikate abielumõtete eest.

Hooaja lõppedes sõidaks Sam koos nendega tagasi maale. Nad jalutaksid mööda viljapuude vahelist rada alla väikese tiigi juurde linde ja loomi vaatama, pikutaksid kaasa võetud

tekkidel, sööksid piknikukorvist Evelyni enda valitud kõige maitsvamaid palasid, sest kokk poleks teadnud, mis on ühele „mitte Thorne'ist” mehele mokka mööda.

Otsekui nende mõtete kinnituseks kõhis proua Abbott Evelyni selja taga ukسلävel kurgu klaariks ja küsis: „Leedi Evelyn, kas teil poleks hommikutoas mugavam? Hallis on üsna jahe. Ja kui tuleb külalisi...”

„Oleks ilmselt parem neid seal vastu võtta?” lõpetas Evelyn ohatas.

„Kui te ootate tema hiilgust...”

„Mitte teda ei oodata, Abbott, sa tead väga hästi.”

Majapidajanna lasi kuuldavale pahura turtsatuse.

Evelyn pööras tema poole ja surus alla lapseliku elevuse. Olgugi ainult kahekümne ühe aastane, oli ta selle maja emand ja talle tuleb kuuletuda. „Et ma midagi sellist enam ei kuuleks, ei sinu ega ühegi teise teenija suust. Doktor Hastings on samasugune pereliige nagu mina. Võib-olla isegi rohkem. Isa võttis ta varjupaigast juba kolm aastat enne minu sündi. Minu mäletamist mööda on ta alati siin majas elanud ja ta on mu ainus vend.”

Muidugi olid olnud ajad, mil Evelyn oli Sami oma ven-naks pidanud. Ta puudutas ise seda märkamata huuli.

Seda liigutust nähes pilutas Abbott kergelt silmi.

Eve kaalus hetkeks diplomaatilis nõksu taanduda vastu-võtutuppa. Seal oleks ta käitumine teenijatele vähem märgatav. Aga mis arvaks Sam sellest, kui teda võetak vastu nagu tavalist külalist?

Ta langetas pea, nagu kaaluks Abbotti tarka ettepanekut ja ütles: „Teil on õigus. Tuul tõmbab natuke. Kui te tooksite mulle salli, oleks kõik kombes. Ma ei peaks passima akna all, sest trepi juures pingil on palju mugavam.” Seal

paistab välisuks hästi kätte, kuid teda ennast siseneja ei märkaks. Tema ilmumine peab olema äkiline ja meeldiv üllatus.

Möödudes heitis ta pilgu halli peeglisse, kohendas juukseid ja kleiti – silus kiharaid ja soputas volange. Kas nüüd, kui ta on täiskasvanud naine, peab Sam teda ilusaks? St. Aldrici hertsog oli kuulutanud ta kogu Almacki kaunemaks tüdrukuks ja säravaimaks teemandiks. Ent hertsog käis komplimentidega nii pillavalt ringi, et Evelyn kahtles nende siiruses. Naisterahvaste meelitamine kuulus tema-suguse mehe kommete juurde.

Sam ei lipitseks samas olukorras iialgi sellisel kombel. Võib-olla ta ütleks, et neiu on veetlev. Ja kui Evelyn kerjaks enamat, ootaks, et Sam kiidaks ta ilu, süüdistaks mees teda edevuses ja nimetaks tüdrukuid, kes on tema meelest palju ilusamad.

Siis Sam pisut leevendaks asja ja ütleks, et keskpärase mehe jaoks on ta üsna sobilik. Ütleks, et tagasihoidliku mehe jaoks nagu ta ise on neiu nagu taeva ilmutus. Siis ta naerataks märgiks, et nad mõistavad teineteist. Ja see märkus muudaks kõik teised kosilased väärtusetuks.

Agas Samile polnud antud võimalust taolisi tähelepanekuid teha, kuna ta ei tulnud Evelyni esimeseks hooajaks tagasi. Ta oli astunud kohe pärast ülikooli mereväkke. See oli mitme aasta eest. Evelyn oli veetnud need aastad, otsides ajalehtedest uudiseid Sami laevast ja valmistudes saama naiseks, keda Samile meeldiks tagasi tulla eest leida. Ta oli teinud kalendrisse kuupäevadele riste ja kinnitanud enesele iga aasta detsembris, et järgmisel aastal saab ootamine ümber. Sam tuleb koju ja tema on mehe jaoks valmis.

Aga ainsaks kontaktiks oli jäänud Sami lühike kiri isale, kus ta teatas oma plaanist asuda tööle Matildale.

Evelynile polnud ta saatnud kogu selle aja jooksul ühtegi kirja. Neiu polnud kuulnud isegi mehe laevaarsti kohast enne, kui too juba laeval oli. Ja siis polnud enam mingit võimalust keelitada teda ohutum kohta valima. Sam oli läinud ja punkt.

Kolm aastat oli Evelyn kosilasi vältinud. Ta ei suutnud võtta ette midagi enne, kui on Samiga uuesti kohtunud. Peeti üsna imelikuks, et ta pole ühtegi pakkumist vastu võtnud. Ja kui ta ütles ära St. Aldricile, asetaks ta ennast nii kõrgele positsioonile, kuhu ühelgi teisel mehel pole ligipääsu. Välja arvatud ühel muidugi.

Järsk terav koputus uksele pani Evelyni võpatama. See ei kõlanud nii, nagu ta oli ette kujutanud. Olgugi et koputusel ei saagi olla erilist isikupära. Igatahes pani see võpatama.

Selle asemel, et tõtata ust avama, tõmbus Evelyn veelgi rohkem trepikäänu taha. See oli argpükslik käitumine. Aga salatsemise põhjus seisnes selles, et ta tahtis Samile märkamatuks esimese pilgu heita ja selle hetke enesele hoida. Pole vaja, et teenijad ta näoilmet näeksid. Ta naudiks hetke ja mõtleks asjadest, mil pole mingit pistmist aias jalutamise või piknikuga jõe ääres.

Jenks läks ja avas ukse, varjates on suure kehaga lävel seisjat. Kutse siseneda oli kindel ja viisakalt soe, ent selles polnud südamest tulevat või häälekat impulsiivsust, nagu Evelyn oli oodanud. Ta tuletas endale meelde, et Sam oli lahkudes küpsemata noormees, mitte mees, kellen ta nüüd tagasi tuli. Muidugi on ta muutunud, nagu ta isegi.

Nähtavale ilmus inimene, kes oli ühtviisi uudne ja samas tuttav. Ta astus sõjamehe rühikal sammul, ent tal polnud arme ega vigastusi, mida Evelyn oli paljude sõjast naasnud ohvitseride juures täheldanud. Muidugi polnud Sam osalenud ägedates lahingutes, tema koht oli laevateki all, kus ta lappis meeste üleval võitluses saadud vigastusi.

Ta oli endiselt heledapäine, kuigi mõned salgud olid tõmbunud tumedamaks, peaaegu pruuniks. Lapselik pehmus näol oli asendunud tugeva lõuaga, mis oli siledaks raseeritud. Ta silmad olid sama sinised kui varem, nende pilk terav ja uuriv. Ta libistas selle üle tuttava halli, võrreldes muutusi ja endist ilmet täpselt samuti, nagu neiu jälgis teda. Vaatlust lõpetades noogutas ta põgusalt ja küsis, kas Evelyni isa on kodus ja võtab külalisi vastu.

Noormees, kellena Evelyn teda mäletas, oli alati päikseline ja naeratas soojalt, kui oli vaja Evelynile abikätt ulatada või teda lohutada, aga mees, kes seal praegu mereväesinises kuues seisis, oli tõsine. Võiks öelda, et isegi sünge. Evelyn oletas, et see tuleneb ta ametist. Keegi ei soovinud, et arst teataks halbu uudiseid naerul näoga. Aga oli veel midagi. Kuigi Sami silmad väljendasid kaasaeramist, olid need kõledad, otsekui täis kannatust.

Evelyn oleks tahtnud küsida, kas ta elu mereväes oligi nii õudne, nagu tema oli ette kujutanud. Kas talle oli mõjunud masendavalt näha nii palju sandistatud inimesi, ilma et saaks neid aidata? Kas need, keda tal õnnestus surmasuust päästa, korvasid sõjakoledusi? Kas sõda oli teda tõesti nii palju muutnud? Või oli midagi veel järel noormehest, kes ta enne lahkumist oli olnud?

Nüüd, kui Sam on tagasi, tahtnuks Evelyn nii paljusid asju küsida. Kus ta oli käinud? Mida teinud? Ja mis kõige tähtsam – miks ta niiviisi lahkus? Evelyn oli mõelnud, et kui nad kasvavad mängukaaslaste-est välja, saab neist tõenäoliselt midagi enamat.

Sami praegune hoiak Evelyni peidukohast möödudes ja Jenksi kannul trepist üles minnes moodustas sügava kontrasti St. Aldriciga, kes näis alati naeratavat. Ehkki hertsogil oli palju kohustusi, polnud ta nägu kunagi murelik ega süngena nagu Samil. Ta astus takistustele vastu optimistlikult. Ja ta võis seda teha. Paistis, et tal pole millegi üle kurta.

Evelyni meelest olid need kaks meest mõnes mõttes üsna sarnased. Mõlemad heledapäised ja siniste silmadega. St. Aldric oli natuke pikem ja ka natuke nägusam. Paljuski Samist üle. Tal oli rohkem võimu, raha, ta seisis seisuse ja tiitli poolest kõrgemal.

Aga ta polnud Sam. Evelyn ohkas. Terve mõistus ei suutnud kõigutada ta südame valikut. Kui ta ka St. Aldrici ettepaneku vastu võtaks, siis elaks ta temaga üsna õnnelikult, kuid ei hakkaks teda iialgi armastama.

Ent mis muud tal üle jääb, kui mees, keda ta üle kõige armastab, pole temast huvitatud?

Ja nüüd läks Sam otse isa juurde, ilma et oleks leedi Evelyni järele pärinud. Võib-olla oli see talle ükskõik. Samuel Hastingsi vaikiv reserveeritus näitas selgesti, et ta ei mäletanud Evelyni samal kombel kui Evelyn teda. Võib-olla mõtleb ta temast praegu nagu abiellumisikka jõudnud lapsepõlvesõbrast, aga mitte noorest daamist, kes võiks temasse kiindunud olla.

Kas ta ei mäleta suudlust? Kui see juhtus, oli Evelyn juba siis oma tunnetes kindel olnud.

Ju siis ei mäleta. Igatahes on ta muutunud külmaks ja kaugeks. Evelyn ei uskunud, et Sam oli sedasorti nooruk, kes varastab suudlusi ainult enesele tõestamiseks. Kas tema, Evelyn, oli teda kuidagi solvanud? Olnud liiga agar? Või liiga tagasihoidlik? Aga mida Sam oli tookord lootnud? See oli ju olnud Evelyni esimene suudlus.

See oli nende vahel kõik muutnud. Sami naeratus oli kadunud üleöö. Ja varsti pärast seda oli ta täies tükis läinud.

Isegi siis, kui Evelyn oleks valesti aru saanud, oleks lahkumiskiri ikkagi kohane olnud. Või vastus kas või ühele ainsamale kirjale, mille Evelyn oli talle iga nädal kohusetundlikult saatnud. Võib-olla polnud Sam neid kätte saanud. Ühe mehe lühikese koolist koju käimise ajal oli Evelyn nende kohta pärinud. Sam oli noogutanud ja vastanud tuimalt naeratades, et on neid lugenud. Ent lisamata sõnakestki selle kohta, et need oleksid lohutust või rõõmu pakkunud.

Eks praegu ole konks muus. Kui naine on huviobjekt hertsogile, kes pole mitte ainult mõjuvõimas ja rikas, vaid ka nägus, viisakas ja sarmikas, ei ole madala päritoluga tohtril mingeid šansse.

Evelyn ohkas taas. Nii või teisiti on ta mõtted Sami juures. Isegi kui mees teda ei armasta, oli ta olnud tema sõber. Kõige armsam ja lähedasem seltsiline. Evelyn tahtis teada ta arvamust St. Aldrici ja oma otsuse kohta. Ja kui juhtuks nii, et Sam ei kiidaks seda heaks...?

Aga seda muidugi ei juhtu. Sam ei kergendaks ta olukorda ega pakuks talle oma südant ja kätt. Ja tuleb meeles pidada, et ta ise pole teel tapalavale, vaid teda ootab tema hiilguse St. Aldrici hertsoginna tiitel.